

Darton Zarándokútjának stációi avagy a Halál Útját járók beavatása

A maremita lovagrendre kifejezetten jellemző, hogy nem kedvelik a formalitásokat és tradíciókat, a praktikum és hatékonyság a meghatározó szempontok a mindennapi működésben. Ugyanakkor a lovagrend ifjúkorában, az alapítástól számított első 20-30 évben, rengeteg kiemelkedésre vágyó sereglik Airun zászlója alá, akik viszont nem mind válnak felszentelt paplovaggá, a legtöbben, mint csatlósok, fegyvernökök, vagy világi lovagok szolgálják a rendet.

A paplovaggá avatáshoz szükséges zarándoklat teljesítésének követelménye nem formális rendszabályon vagy a kétes forrásértékű rendi regulán alapszik, hanem a gyakorlatból kristályosodott ki, és hosszú évtizedek alatt vált a paplovaggá válás alapfeltételévé. A kezdeti időkben a beavatást kereső lovagtól inkább virtusbéli bizonyítást követeltek meg, ami többnyire a fegyveres harcban jelent meg. Fokozatosan került hangsúly a lovagjelölt szakrális és szellemi felkészülésre is, míg végül összeállt a zarándoklat ma is ismert formája és követelményrendszere.

Az egyes stációkat bemutató fejeztek elején mégis az Airunnak tulajdonított regula passzusait idézzük, el nem felejtve, hogy gyakorlatilag bizonyos, hogy az írás nem a nagymester tollából származik, hanem többféle forrásból összegyűjtött, hallomásból lejegyzett irománnyal állunk szemben.

Szerepeltetésnek oka az, hogy bár helyenként ellentmondásokat tartalmaz ugyan, de jelentősen nem tér el a gyakorlattól, és sommásan képes összefoglalni az egyes stációk lényegét.

Különösen a kezdeti időkben volt jellemző, hogy kiugró ortodox papok éppúgy kívánták támogatni a rendet, mint a ma ismert paplovaggal szemben támasztott elvárásoknak semmiben meg nem felelő nincstelének seregei, akik mindössze a kiemelkedési lehetőséget fedezték fel a rend létrejöttében. Értelemszerűen, az ő esetükben semmiféle beavatási próbatétel nem szerepelt még, a felszentelés egyszerű szertartás volt csupán, ahol Darton szolgálatára esküdtek fel az új rendtagok. Fontos leszögezni ugyanakkor, hogy részben emiatt is, ők nem lettek celeritorok, csupán a lovagrend tagjai. Szintén a jelenkorig jellemző gyakorlat, amit időről-időre a rendet vezető Szentháromság is alkalmaz, hogy a már legalább hadnagyi rangban szolgáló testvérek bárkit a rend soraiba fogadhatnak, meghívhatják, hogy csatlakozzon a Maremita Lovagrendhez. Ugyanakkor, erre is érvényes a fentebb kifejtett alapvetés, tehát ezek a személyek – legyenek bármily fegyveres vagy mágikus hatalom birtokában is – nem lesznek paplovagok, csupán a rend lovagi rangú tagjai.

A beavatáshoz szükséges zárándoklat kilenc stációja persze nem egységes mind a mai napig. Tájégségként és a jelölt támogatását biztosító patrónus kedélyétől és tapasztalataitól egyaránt függ, hogy a jelöltnek az út teljességét vagy csak valamely részletét kell végigjárnia. Meglehet, hogy bizonyos állomások kimaradnak, vagy újabbak/ritkábbak kerülnek a helyükre, a lényeg, hogy a beavatás elnyeréséhez bizonyos próbákon át kell esnie a beavatást vágyó lovagjelöltnek. A legfontosabb elv az, hogy a zárándoklat kihívásai kifejezetten a jelöltre vannak szabva, ezt támogatja a patronálási rendszer is, elvégre a felkészítést, okítást végző paplovag az, aki a legjobban ismeri jelöltjét, és tudja, mi mindennel kell szembenéznie, miben kell még fejlődnie vagy bizonyítania ahhoz, hogy a beavatási rítus végeztével méltóképp járulhasson Darton elé. Ebből következik, hogy nincs két egyforma tartalmú vagy nehézségű zárándoklat.

A zárándoklatot megelőzően a kiválasztás, képzés és kiemelkedés a már ismertetteknek megfelelően történik, és jelenti a fizikai, szellemi és hitbéli felkészülést a végső megmérettetésre. Ha a jelölt úgy érzi, készen áll a zárándoklatra, akkor elhatározását bejelenti mesterének, és ha ezzel a patrónusa is egyetért, akkor a patrónus valamely maremita erősség komtúrájával egyetértésben adja áldását a lovagjelölt vállálására, és ekkor kezdődhet meg a próbatételek sora. Nagyritkán előfordul, hogy a patrónus vagy a komtúr kételyeket támaszt a zárándoklat megkezdésének időszerűségével kapcsolatban, ilyenkor többnyire további tapasztalásra biztosítanak lehetőséget a jelöltnek, és egy megelőző küldetés elvégzésével bízzák meg. Ebben vagy elvérzik, bizonyítva, hogy a próbákon még hamarabb kudarcot vallott volna, vagy érdemesnek bizonyul, és ekkor nekiláthat a stációk teljesítésének.

Amennyiben a zárándoklat a teljes kilenc stációt felöleli, ezek időtartama mindig egy éves időtartamon belül marad. Az egyes stációk teljesítése között a lovagjelöltnek van lehetősége pihenni, de ez általában ritkán haladja meg a feltétlenül szükséges mértéket.

A zárándoklat újkori kiegészítése, ami a szellemi alakulást és végső elköteleződést hivatott támogatni, hogy minden egyes stáció végeztével, annak utolsó napját a lovagjelölt valamely dartonita templom megfelelő szentélyében, egész napos imádkozással, elmélkedéssel tölti. Erre a feladatra is

igaz azonban, hogy a patrónus habitusától is függ, megköveteli-e jelöltjétől ezt a fajta befelé figyelést és lezáró, összegző formulát az egyes stációk végén.

Az első stáció: az életbéli létezés fenségének tagadása

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles magától elvetni az élet fenségének hitét és megnyugodni az Atya Halk Ölelésében. A jelölt egy holdhónapig megtagadja magától az élet tényével és élvezetével járó mindennemű hívságokat, ételt nem fogyaszt, folyadékként csupán kevés vizet vesz magához, napjait csendes elmélkedéssel és imával, a halál méltóságában való elmélyüléssel tölti. Alig mozog, keveset alszik, még a közös imádságokon sem vesz részt, és nem vizsgálódik az élet semmilyen aspektusa irányában, magát minden tekintetben az Atya lényegével egyneműnek tekintve tör a halál nagyszerűségének megismerésére.

A stáció lényege, hogy a jelölt szellemiségében és hitbéli elkötelezettségében a maga számára megbizonyosodhasson, és hogy erről számot adhasson patrónusának is. Az egy hónapos elmélkedéssel töltött időszak az első lépcső, mely látszólagos egyszerűsége ellenére meglehetősen sok lovag pályafutásának végét is jelentette már. Sokan azt gondolják, ez a stáció felesleges, hiszen a lovagokra legkevésbé a beforduló tétlenség jellemző. Ugyanakkor Darton szolgálatának nem csupán fegyveres oldala van, hanem szakrális feladatok is szép számmal hárulnak a paplovagokra. Ezt az indokolja, hogy Darton egyházának jövőképe alapvetően paplovagokra és nem papokra épül, ugyanakkor a szentségek kiszolgáltatása továbbra is jelentős része az egyház tevékenységének. Azok a lovagok, akikben nincs meg a kellő elszánás és erő a stáció teljesítéséhez, akik csak annyit értettek meg Darton kultuszának lényegéből, hogy nehéz csataméneken rohamozva kell osztani a halált a Hallgatag Úr ellenségeinek, nem méltók rá,

hogy a celeritorok körét gyarapítsák, és további elméleti és misztikus tudásbéli képzsük teljességgel felesleges, noha ettől még gyarapíthatják a világi szárny lovagjainak sorait.

A lovagjelölt valamely rendház vagy templom egy földméli cellájában köteles elmélkedve tölteni a stáció idejét, és célja, hogy közelebb kerüljön Dartonhoz, megismerje lényegét, átgondolja és kebelébe fogadja a tanításokat. A hónap alatt a jelölt köteles tartózkodni az élet különféle aspektusaitól, társas életet nem él, némaságban és magányban telik ez a stáció. Aludni alhat épp kedve szerint, de a túl sok álomban töltött órát nem értékeli a patrónusok, lévén a feladat nem az öntudatlanságba menekülésről szól, hanem a legteljesebb ébrenlétről és jelenvalóságról úgy, hogy közben még a létfenntartást szolgáló cselekvéseket is a lehető legminimálisabb szintre szorítják vissza. Étkezhet és ihat is a stáció ideje alatt, persze csak abban a mértékben, amire saját maga szerint szüksége van. Azok a lovagjelöltek, akik az előírt aszkézis túl szigorú vagy éppen nagyon is engedékeny szintjét választják meg a maguk számára, az esetek nagy részében nem képesek teljesíteni a stációt, rendszerint jóval előbb feladják zarándokutukat. A stáció egyik legfontosabb kihívása épp az, hogy a jelölt maga választhatja meg, mennyire kíván elszakadni a megszokott, mindennapos fiziológiai folyamataitól és szükségleteitől, amelyben mindkét szélsőség könnyen kudarchoz vezethet.

A legtöbb jelölt a stáció ideje alatt sikeresen eléri azt az állapotot, amit más filozófiák és vallások leginkább egy meditatív állapot alaprétegének neveznek, ahol gondolatlanságban és minden érzelmtől mentesen képesek megélni és megtapasztalni a létezés teljességének fenségét, majd annak a halállal kiteljesedő nagyszerűségét felismerve eljutni a pusztán életbéli létezés fenségének tagadásáig is. Amennyiben sikerül elérni a vágyott célt, a halálközeli tökéletesség érzetét, ezt minden lovag másként fogalmazza meg: van, aki

szerint magához ölelte őt Darton, van, aki a belső csend megtalálásáról beszél, megint mások az életbéli halál megtapasztalásáról számolnak be.

A második stáció: a zarándoklat gyötreime

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles zarándokútra indulni. Utazása gyalogszerrel történik, mely megedzi a testet és a lelket. A jelölt holdhónapnyi gyalogútja során köteles teljes fegyverzetében és páncélzatában, amely nem lehet kevesebb harmadszáz fontnál, végigjárni a kijelölt ösvényt, mely idő alatt naponta legfölbjebb öt órát alhat, bármennyit pihenhet útja során, de köteles a megadott dátumra elérni úticéljához. A zarándoklat alatt ételt és italt szükséges mennyiségben vesz magához. Az útvonalat a rendházfőnök vagy akadályoztatása esetén valamely magasabb rangú testvér jelöli ki.

Ha az első próba szellemi jellegű volt, akkor itt inkább a fizikai kihívás dominál. A stáció egy hónapja alatt a loagnak gyalog kell teljesíteni egy távolságot, miközben teljes felszerelését magával cipeli. A stáció célja, hogy megacélozza a lovag fizikumát és akaraterejét. A fizikai állóképesség meglétének ellenőrzése mellett ugyanilyen jelentős szerep jut az akaraterejének is, ahogy az a legtöbb stációra jellemző. A gyalogos zarándoklat útvonalát és irányát, végcélját és a dátumot, mire az elérendő, a patrónus, és a kiinduló rendház komtúrja együtt állapítják meg, figyelembe véve a jelölt adottságait. Előfordulhat, hogy a jelöltnek csak rövidebb távot kell megtennie (néhány száz mérföldet), de ezt rendszerint nehéz terepen. Gyakoribb azonban, hogy nem a terep változatossága, vadsága vagy szintkülönbségei jelentik a nehézséget, hanem a monotonia, a hosszútávú, unalmas és fárasztó gyaloglás elviselése. Sík terepen, lakott területeken keresztülvető zarándokút esetén nem ritka a másfél-kétezer mérföldes távolság megtételének kötelezettsége sem. A feladatot tovább nehezíti, hogy teherrel kell végigjárni az utat, ami amúgy ritkán jellemző a lovagok életmódjára, lévén többnyire lóháton közlekednek, és így nincs gondjuk a felszerelés szállítására sem.

A lovag által kötelezően cipelt terhekhez tartozik páncélja és fegyverzete, valamint az egyéb szükséges felszerelési cikkek, élelem és ivóvíz is. Az étkezések terén nincs semmi megkötés a hónap alatt, és inni is azt és annyit ihat a jelölt, amit és amennyit akar. A hónap finanszírozására az indulás előtt a fiskális káplár a jelölt által igényelt pénzeszeget bocsátja rendelkezésre, amit a patrónus hagy jóvá. A szállás helyszíne és az alvás minősége nincs korlátozva, de ezt is a kiutalt összegből kell fedeznie a jelöltnek, és alapvető elvárás, hogy a lovag napi öt óránál többet nem alhat, de ezen felül igényei szerint pihenhet. A szokásos távolság teljesítéséhez a lovagnak józanságra van szüksége, amire a patrónusok rendre figyelmeztetik is a jelöltek: így a zárándokút ezen stációjának minden napján muszáj haladniuk és aludniuk és táplálkozniuk is. A harminc napig tartó gyaloglás komoly megpróbáltatás még a harcedzett, világlátott utazóknak és lovagoknak is. Általánosan az jellemző, hogy egy lovagjelölt egy nap alatt öt órát alszik, és további hármát tölt pihenéssel, a fennmaradó időben menetel célja felé. Amennyiben óránként átlagos három-négy mérföldet tesz meg, naponta ötven-hatvan mérföldet halad célja felé, ezzel a tempóval teljesíthető az előírt távolság.

A lovagjelöltnek számolnia kell azzal is, hogy útja milyen területen vezet keresztül, hol és hogyan képes készleteit feltölteni, és hogy mikor és hol hajtja álomra a fejét. Az út ugyan többnyire veszélytelen vidéken vezet keresztül, de ha Pyarron területén felismerik benne a zárándokútját járó maremita lovagot, adódhatnak kellemetlenségei, nem beszélve a kevésbé barátságos országok területéről, vagy az utazásra jellemző egyéb, mindennapos viszontagságokról.

Amennyiben a jelölt veszélyesebb vidéken vág keresztül, a vándorút távja rövidebbre szabott, de sosem az a cél, hogy bárminemű ellenséggel szemben bizonyítsa rátermettségét vagy képességét a túlélésre – lévén ez a későbbi próbák alatt még több ízben előkerül. A patrónusok általában a lovakat követve utaznak, és néhány naponta, észrevétlenül ugyan, de legalább látótávolságba zárkoznak, figyelemmel kísérve, hogyan boldogul patronáltjuk. Ritka azon esetek száma, ha egy patrónusnak be kell avatkoznia a jelölt védelmében, és ha ilyen történik, az sem feltétlenül jelenti a stáció kudarcát.

A stációra jellemző, hogy a megelőzőhöz hasonlóan komoly önismeretet és önmérsékletet

követel a lovagjelölttől. Alapos tervezés, felkészülés nélkül, csak úgy nekivágva az út teljesítésének, a kudarc szinte biztosra vehető. A lovagjelöltnek tisztában kell lennie saját képességeivel, teherbírásával kapcsolatban legalább hozzávetőlegesen. A legtöbb jelölt számára szokatlan ez a fajta fizikai megterhelés, hiszen inkább rövid harci összecsapásokhoz vagy lovon tett utazásokhoz vannak szokva, mintsem hosszútávú gyalogláshoz.

Természetesen, a stáció teljesítése közben a lovagjelöltnek jócskán jut ideje gondolkodni, elmélkedni és imádkozni, nagy valószínűséggel istenélményének egy újabb dimenzióját is meg fogja tapasztalni a vándorlás fárasztó óráinapjai alatt.

A harmadik stáció: Az életbéli létezés gyönyöreinek elvetése

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles ismerni és tagadni a világi létezés szabályait, megélni és túlélni gyönyöreit, keresni majd elvetni értékeit. Aki a halál fenségét vágyik hirdetni, ismernie kell a kárpit mindkét oldalát, hogy könnyűszerrel szállhassék szembe hitének ostorozóival, hisz bár míg maga a túlnan birodalmának hatalmát érti és hirdeti, amazok legfeljebb az innen álságos ismérveiről szólhatnak gyatra hitük szerint. „Ha Darton érmét dob neked, ismerd meg mindkét oldalát!” A jelölt egy holdhónapig köteles mindent megtenni az élet legteljesebb megismerésének érdekében, és a világi élvezetekről tapasztalatokkal bőséggel töltekezni, hogy értelmetlenségük volta a halál nagyszerűségének tükrében mutatkozhassék meg számukra.

A stáció szerepe – látszólagos egyszerűsége dacára – kiemelkedően fontos a lovak életében. A jelölt köteles egy hónapon keresztül felhőtlenül élvezni az életet, annak minél több, a közfelfogás szerint kellemes elemét, élményét megtapasztalva. A stáció célja azonban nem az esztelen dorbézolás és az

élvezetekbe való teljes beletemetkezés, hanem pont ezek fonákságainak felismerése, és talmi értékük elvetése.

A stációt megelőzően a legtöbb lovag közel egyhetes pihenőidejét tölti, elvégre a megelőző hónap megpróbáltatásai a legtöbb lovag állóképességét és fizikumát rendesen igénybe veszik. A patrónusok persze tisztában vannak mindezzel, így hagyományosan nem zaklatják a jelölteket mindaddig, amíg ki nem pihenték magukat, elvégre hullafáradtan még a leggyönyörűbb szajhák ölelését sem lehet élvezni igazán. A patrónusok feladata gondoskodni arról, hogy a beavatást kereső ez egyszer igazán mélyen töltekezessen a világi lét gyönyöreivel és hívságaival, kiismerhesse minél bővebb tárházukat. A stáció finanszírozásának gondja szintén a patrónusoké, akik ha szükségét látják, erre a célra igényelhetnek támogatást – kölcsön vagy adomány képében – a legközelebbi marenita rendháztól.

A stáció helyszínéül általában valamely nagyváros szolgál, ahol sokféle kikapcsolódási és szórakozási lehetőség várja a pihenni és élvezkedni vágyókat. A patrónusok az esetek zömében maguk is aktívan részt vesznek ezeken a multságokon, és arra is gondot fordítanak, hogy a jelölt igenis legyen kiszolgáltatva minden lehetséges csábításnak és kísértésnek, és vágyai egytől-egyig teljesülhessenek is. A mesterek arra is figyelnek, hogy a jelölt ezen idő alatt ne keresse fel Darton templomait, lévén ez az egy hónap nem a hitéletről szól, illetve nem közvetlenül, ezért a kötelező imádságok vagy istentiszteleti szertartások látogatásának elmulasztása nem számít vétségnek. A stáció igazi kihívása pont abban áll, hogy vajon a jelölt lélekben eléggé elkötelezett-e ahhoz, hogy a stáció leteltével visszataláljon urának útjára, és felismerje a világi örömök múlandó és értelmetlen mivoltát.

Kívülállóknak gyakran félreértelmezik a stáció szerepét, melyet csupán végenincs tivornyának, orgiának, és beteges kicsapongások örült sorozatának vélnek.

Tény, hogy a lovagjelöltek ilyenkor elvetik a sulykot, de ennek szükségességét csak a dartonita hitéleti képzésen átesettek érthetik meg. Ugyanakkor tény, hogy a legtöbb lovag számára olyan tapasztalatokat és élményeket jelent, amelyek későbbi életükben is újra szerephez jutnak, bizonyítandó, hogy a kívülállók felvetéseiben van némi felszínes igazság.

A lovagok ezen stáció alatt gyakran élvezik patrónusuk teljes támogatását, akiket – legyünk őszinték – gyakorta pont ezen stáció megjárásának szükségessége buzdít újabb és újabb tanítványok vállalására. A stáció napjai alatt a féktelenség a fő kulcsszó, és ennek tudható be az is, hogy a köznép általános rossz véleménye Darton lovagjairól jelentős részben a stáció hónapja alatt történeteknek tulajdonítható.

A negyedik stáció: az erő szentsége

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles Urát fegyverrel szolgálni, és a hideg acél mosolyával munkálkodni Darton evilági birodalmának eljövételén. A jelölt köteles megismerkedni a Halál Urának kedvelt fegyvereivel, és segedelmükkel bizonyítani az erő szentségét a méltatlanok felett. A jelölt köteles egy holdhónapon belül minden helyzetben fegyverrel védelmezni Darton tanainak igazát, és fölös szócséplés helyett az acél dalával magyarázni az általa vallott hittételeket. A Hallgatag Úr trónusa elé térdelő megtévelyedetteket ezen stáció ideje alatt megilleti az Atya Kedvében Járók szertartása, melyet – ha a körülmények megengedik – a jelöltet patronáló idősebb testvér celebrál.

A hónap kihívása egyfajta bemelegítő fegyveres gyakorlat, ami konkrét feladatot nem ad, csak egy hozzáállást ír elő, mindennemű konfliktusok kezelésének módjáról. A jelölt temperamentumától függetlenül köteles fegyvereinek erejére támaszkodni, és a nyers erő, a pusztá fegyveres fölény segedelmével érvényre juttatnia akarátát.

A hetedkor jelenében ritka az olyan eseménytelen hónap, hogy egy lovagjelölt ne kényszerülne rá, hogy fegyvert vonjon ellenlábasaire, az áskálódókra vagy a szemtelen tréfálkozó népségre. Más körülmények között maga

választhatná meg, hogy miként rendezí vítés ügyleteit, de a stáció ideje alatt kénytelen mindig a fegyveres harcot választani, akár kifejezetten kiprovokálva az összecsapást. A fegyveres harc nem kizárólagosan jelenti a Dartonnak tetsző nehézfegyverek alkalmazását, az aljas megoldásokra építő pusztakezes cselek, a kocsmái verekedés, birkózás mind megfelelő válaszok a felmerülő kihívások rendezésére. A lényeg csak annyi, hogy ne vitával és érvekkel, alakoskodással és befolyásolással, ranggal vagy hatalmi szóval oldja meg a nehéz helyzeteket, hanem bizonyítsa be, hogy Darton fegyveres rendje nem azonos a kevésmosolyú ortodox idehirdetők közösségével, és a személyes sértések vagy a Hallgatag Úr gyalázása azonnali és könyörtelen megtorlást von maga után.

A stáció ugyanakkor soha nem telhet békés tétlenségben, mert ha a patrónusok azt tapasztalják, hogy a jelölt kifejezetten kerüli az összecsapásra okot adó helyzeteket, netán óvatosan meghúzza magát, akkor is találnak rá módot, hogy a stáció ne múlhasson el eseménytelenül. Ebben az esetben a patrónusok a helyi rendházhoz fordulnak segítségért, és minthogy megoldandó feladat mindig akad, ilyenkor külön küldetéseket kell helytállnia a beavatást keresőnek. Gyakran az ilyes kihívások jócskán több veszélyt rejtenek magukban, mint a mindennapos, már-már barátságos kötekedés valamely nagyváros ivóiban vagy társas eseményein.

Az ötödik stáció: a sikolyok fensége

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles a Sikolyok Urának hatalmát megízlelni. A Sikolyok Ura Darton állandó kísérője, ő testesíti meg a halál fájdalmát, félelmét és kétségbeesését, az élet végén kitörő keserűséget. Ő az, aki megízleli a haldoklók kínjait, és velük szenved a halál küszöbén. Ő az, aki nem hagy magányosan meghalni, mert mindig társul szegődik a legutolsó fájdalomban. A jelölt egy holdhónapon át viseli lelkén a Sikolyok Urának szent bélyegét, amely minden Dartonnak ajánlott lélek távoztakor annak halálsikolyát a jelöltre származtatja. A jelölt megismeri az utolsó sikoly fájdalmát, félelmét és keserűségét, ezáltal a kárpit szövetének legkiválóbb ismerői közé lép. A stáció holdhónapja alatt a jelölt köteles legalább kilenc lelket ajánlani Darton kegyelmébe.

Ebben a stációban a jelölt megkezdi az ismerkedést Darton magasabb misztériumaival. A próba hónapja alatt egy titkos rituálé segítségével az általa Dartonhoz küldött lelkek utolsó sikolyai a jelöltre származnak át, így az kénytelen megtapasztalni a halálüvöltés félelmét és kínját. A rituálét mindig a patrónus hajtja végre, ami Darton titkos misztériumaihoz tartozik, ezért csak a paplovagok képesek a használatukra.

Amikor a lovagjelölt Darton elé segít valakit, annak utolsó sikolya teljesen hangtalan lesz, míg a jelölt a mágikus pecsét hatására minden szempontból ugyanúgy sikolt-üvölt majd fel, ahogy áldozata tette volna. Az utolsó sikoly nem csupán hangból áll, de komplex érzetek kötődnek hozzá, így a végső fájdalom, a kétségbeesés, az elhagyatottság érzése, és főként a félelem is megjelenik benne, amiket mind megtapasztal a bélyeg viselője. A fájdalmat is átéli ugyan, de nem fizikai valójában, inkább egy gyötrő, de nagyon határozott emlékkép formájában telepszik rá, és mind a félelem, mind a fájdalom legyőzéséhez komoly akaraterőre és állóképességre van szükség. Amennyiben a lovagjelölt nem képes úrrá lenni a megrázó élményeken, könnyen lehet, hogy egy időre megbénul, megdermed.

A szent bélyeg jóvoltából a jelölt nagyon pontos képet alkothat arról, milyen is az eltávozás utolsó pillanata, amit még a földi létben tapasztal meg a Dartonhoz térő. Tisztában lesz az érzésekkel, és utolsó félelemmentli gondolatokkal és gyötrő kérdésekkel egyaránt, amennyiben az áldozat szakrális-lelki értelemben nem készült fel az elsődleges anyagi síkról való távozásra. Ennek a stációnak a tapasztalatai nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy a későbbi celeritorok kifejezetten behatóan ismerik a halált, és annak legprofánabb aspektusait is. A korábbi és későbbi stációk egy része is ezeknek az ismereteknek a felhalmozásáról szól, és arra biztosít lehetőséget, hogy aki Darton lovagjaként kíván szolgálni, az tisztában legyen a halál fenségének pontos mibenlétével, filozófiai-teológiai értelemben éppúgy, mint fiziológiai vagy szakrális síkelméleti vonatkozások tekintetében.

A stáció kapcsán gyakran félreértelmezik annak azon utasítását, hogy kilenc lelket kötelező Darton kegyelmébe ajánlani. Ez a legkevésbé sem jelenti azt, hogy a lovagjelölt istene nevében kénytelen lenne öldökölni – Darton hite nem emberáldozó vallás. A stáció parancsa arról szól, hogy a lovagjelölt szolgáltatassa ki az utolsó szentségeket, celebráljon búcsúztató szertartást a kárpit mögé indulóknak, időseknek, betegeknek – az utolsó hangok ugyanígy a jelöltre származnak át majd. A lovagjelölt feladata az, hogy a csendben és a fájdalmak között távozók utolsó óráiban, perceiben jelen legyen, majd mind szakrális, mind fizikai formában megkönnyítse az útjukat Darton elé.

Ebből következik, hogy a Varjúlovagok tényleg képesek átérezni a gyászolók fájdalmát, és ezen tudás birtokában segíteni nekik, hogy ennek nyomasztó terhét képesek legyenek feldolgozni, majd tevékeny energiákká formálni, amely végül a maremita világlátás teológiai alapjait képes lerakni, megváltoztatva a hátramaradt gyászolók alapvető hozzáállását a halálhoz és a létezéshez.

A hatodik stáció: a csend hatalma

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles a Csend Urának hatalmát megízlelni. A Csend Ura Darton állandó kísérője, ő testesíti meg a halál néma fenségét, az eltávozottak békéjének örök hangtalanságát. A jelölt egy holdhónapon át viseli a Csend Urának szent pecsétjét, melyet a száj összevarrásával szimbolizálnak. A mágikus öltések hatására a jelölt nem képes beszélni, inni, enni, de erre nincs is szüksége a pecsét jóvoltából. A jelölt így teljes némaságban tölti a stáció napjait, ideje legjavát sírkertekben, elmélkedésre fordítva.

A stáció a jelölt szellemi képességeinek és harctéri fegyelmének vizsgálatára helyezi a hangsúlyt. Önfegyelemre és önuralomra nevelnek a rituálisan lepecsételt ajkak, melyek öltésnyomok nélkül forrnak össze, és aminek semmilyen látható külső jele nincs.

A hónap egyben felkészülési időt is biztosít a későbbi stációkra, ez az utolsó alkalom, amikor a loagnak mondhatni semmi gondja nincs, egyedüli igazi feladata, hogy némaságban töprengjen Darton birodalmának alapelvein és imáival tisztelegjen a Hallgatag Úr előtt. Az állandó csend megtapasztalása egy újabb lehetőség rá, hogy megértsen valamit a halál nagyszerű fenségéből, hogy átérezze, milyen megfosztatni az egyik legfontosabb eszköztől, amivel az élők akaratukat kifejezésre juttathatják. Természetesen nem a beszéd az egyetlen mód a szándékok közlésére, de a stáció szellemiségéből következően a jelölt más módokon sem kommunikálhat környezetéhez. A lovagok egy jelentős része járatos a jelbeszédben és a szellemnyelvet is képes alkalmazni, de a jelölt ezekhez sem folyamodhat, csakúgy, ahogy nagy otrombaság lenne egy nyakába akasztott palatáblával és íróvesszővel rohangálnia.

A hónap során a beszélni képtelen lovagjelöltet gyakran különféle alantas feladatok elvégzésre osztják be. Ezek mind azt szolgálják, hogy fegyelmet és alázatot tanuljon a jelölt, mert a dartonita lovagsereg harctéri taktikája szigorú utasításokra és parancsokra, a feljebbvalóknak való feltétlen engedelmességre alapoz. A hónap ideje minden teljes jogú lovagtestvér kérhet szolgálatokat a jelölttől, aki kénytelen engedelmességni, és végrehajtani a rábízott feladatokat.

A jelölt szolgálati idején kívül kedve szerint szabadon mozoghat, élheti életét, ahogyan akarja. A legtöbben ilyenkor sírkertekben imádkoznak és elmélkednek, kerülnek a társas életet, elvégre sem beszélgetésben vagy evés-ivásban nem tudnak részt venni. Amennyiben mégis arra adják a fejüket, hogy népesebb közegben is megforduljanak, könnyen keveredhetnek bajba, mert némaságuk jó alkalom a kötekedőknek némi tréfálkozásra, így gyakran adódhatnak kisebb nézeteltérések. Minthogy a nagyhangú népség viszont nem feljebbvalója vagy rendtársa a zarándokútját járó jelöltnek, akikre tilalmas kezdet emelni, így nem egy fenekedő járt már nagyon csúnyán, minthogy a jelöltek az egész hónap megaláztatásait vezették le rajtuk.

A hetedik stáció: a kacajok fensége

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles a Kacajok Urának hatalmát megízlelni. A Kacajok Ura Darton állandó kísérője, ő testesíti meg az eltávozottak arcán szétterülő utolsó mosolyt, az örömteli belenyugvást az utolsó ítéletbe, a reménytelenségben is reményteljes felszabadultság érzést. Ő ébreszt rá a csupán a halállal beteljesedett, elmúlt élet szépségére. Ő tanít meg élvezni az életet akkor is, amikor semmi ok sincs rá, és a kilátástalanság palástja már teljesen beborít. A jelölt egy holdhónapon át viseli a Kacajok Urának fakó mosolyát, amely a mindig kacajra görbülő ajakívekből is felismerhető. A jelöltet minden tulajdonától megfosztva, valamely város szegénynegyedébe küldik, ahol a nincstelenek között köteles eltölteni a stáció napjait, és túlélni bárhogyan is. A helyzetet bonyolítja, hogy a fakó mosoly viselője minden nap, egy előre nem látható időpontban örült, tébolyult kacajra fakad, melyet percekig képtelen abbahagyni.

A stáció az egyik legnehezebb kihívás elé állítja a jelölteket. A feladat alapvetően nem más, mint a túlélés egy hónapon át, de ezt a hónapot minden vagyonától és felszerelésétől megfosztva kell eltölteni valamely nagyváros szegénynegyedében. A lovag úgy boldogul, ahogy tud, semmiféle megkötés nem érvényes rá, azon kívül, hogy nem hagyhatja el a patrónus által kijelölt területet.

Az esetek zömében a víg bolond szerepében kell tetszelegnie a beavatást keresőnek, amiről a Kacajok Urának pecsétje gondoskodik. A titkos rituálé elvégzése alig egy fertályórát igényel, és hatására a jelölt állandó kényszert érez majd a vigyorgásra, és napjában legalább egyszer hosszantartó, hangos, önfelédtt röhögésben tör ki, helytől, időtől függetlenül.

A szegénynegyed, legyen a világ bármely részén is, sosem derűs hely, ahol legalábbis furcsán néznek a túlzóan jókedvű, koldusszegény idegenre. Ebből kifolyólag a jelölt biztosan számíthat rá, hogy adódik majd nem egy konfliktusa a helybéliekkel, és örülhet, ha sikerül anélkül kikerülnie szorult helyzetéből, hogy valamely kisebb-nagyobb hatalmasság figyelmét felkeltené.

Minthogy a jelölt minden vagyona egyedül egyszerű ruházata, netán, valamely apró fegyver – egy ócska kés vagy tör – magának kell gondoskodnia élelemről vagy nyugvóhelyről, ahol meghúzhatja magát. A szegénynegyedben persze ugyanúgy van pénzforgalom, mint bárhol máshol, de a csereügyletek is gyakoriak. A lovagjelölt maga dönti el, hogy megpróbál, valamiféle munkát vállalni – persze egy ismeretlen idegent senki nem foglalkoztat csak úgy – vagy orozva tesz szert némi javakra, kockáztatva ezzel, hogy azonnal ellenlábásokra tesz szert.

Gyakran megesik, hogy a lovagjelölt ugyan minden feltűnés nélkül, de a szegények életmódját teljesen átvéve rejtőzik a stáció hónapja alatt a kerületben, és napról-napra él, amitől viszont garantáltan legyengül, nem ritka, hogy még épp életben, de erőtlenül, lesóványodva, betegségektől gyötörve kerül elő a stáció végén.

A próba hitbéli vetületét a Tréfák Urának aspektusa adja, bebizonyítva, hogy nincs teljes kilátástalanság, és még a legszorultabb helyzetből is akadhat kiút. Darton felkentjei jól tudják ezt, hiszen ők nem félik a halált, a Dartonhoz megtérés számukra érték. Erre próbálnak nevelni akkor is, amikor vigyorogva magyarázzák a legszegényebbeknek a túlvilág szépségeit és igyekeznek derűsen komor világnézetükből átadni egy szeletet azoknak, akiknek életében a mosoly a kielégítő napi étkezésnél is ritkább vendég.

A nyolcadik stáció: a csontok szentsége

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles egy teljes holdhónapot az erioni Nekropoliszban eltölteni, a maremita rendház vendégeként. Az élőholtak jelenléte, és természetesen az anyagi világ zavaró vonatkozásai mellett, a külső síkok lényével való kellemetlen találkozásokra is sor kerülhet. Ennek következménye, hogy a hónap során inkább nyílik alkalom a létbizonytalanság megtapasztalására, az állandó rettegéséé fokozódó félelem leküzdésére, valamint az

éberség és túlélőösztön fejlesztésére, mintsem a meditációra és szakrális elmélyülésre.

Az utolsó előtti próbatétel nehézsége arányos a stációk sorában elfoglalt helyével: itt már olyan kihívásokkal kell szembenéznie a jelöltnek, amelyek gyakorta egy már beavatott lovagnak is fejtörést okozhatnak. A stáció parancsa értelmében az erioni Nekropoliszt kell felkeresni, és ott egy hónapot eltölteni, ismerkedve a temetőnegyed borzalmaival és csodáival, és csakúgy, mint a megelőző hónapban, túlélni bármi áron.

A beavatott lovagok közül is csak kevesen tudják, hogy a stáció ideje alatt az erioni maremita főrendház, a Fekete Torony előljárói titokban együttműködnek az ortodox dartonita egyház legrégebbi, Nekropolita felekezetével, akik már a Pyarron szerinti második század óta a negyedben szállásolnak. A jelöltet többnyire egy ilyen, rejtett kegyhely felkeresésre küldik, amely az állomáshelye lesz a stáció alatt. Ezek a Nekropolisz-béli templomromok és erődítések Dartonnak szentelt helyek ugyan, de sosem a hagyományos irányvonalat követik, sem szokásaikban, sem építészetükben. Kiszabott feladatuk a temetőkert békéjének fenntartása – olyan küzdelem ez, amely a győzelmet nem, csupán a vereség elodázását ismeri.

A lovagjelölt egy ilyen közösség mindennapjaiba nyerhet bepillantást, és vállalhat részt a harcban, amely korántsem veszélytelen. A temető leromlott állapotából következik, hogy lépten-nyomon előfordulhatnak kóborló élőholtak, de a számtalan csapda, és az ősi mágiák máig pulzáló maradványai sokhelyütt még kockázatosabbá teszik a kijelölt és ápolat útvonalokról való letérést, noha ez gyakran elkerülhetetlen.

Szinte bizonyos, hogy a jelöltnek lesz módja ismereteket szerezni az élőholtak anatómiájának és működésének témaköréből is, és ennek semmi köze a könyvekbe rótt jegyzeteknek. Az egyik

állandó feladat az örködés és őrzátozás, amely – különösen az éjszakai órákban – számtalan meglepetést tartogat. A Nekropolita felekezet felkent papjai többnyire nagyon is járatosak az élőholtak elleni küzdelem mikéntjeiben, és ráadásul nem csak a szükség alakította gyakorlatban, de legtöbbször a dorani szarvtorony beavatottjaival vetekedő elméleti tudással is rendelkeznek. Amennyiben a jelölt érdeklődést mutat ebben az irányban, a stáció hónapja alatt alapszintű elméleti képzésben részesülhet a nekromancia és az ellene való védekezés tudományából.

A kilencedik stáció: a halál fenségének elfogadása

Aki a Halál Útját Járók közé lép, és Darton lovagjaként a Hallgatag Úr szolgálatának szenteli életét, köteles elzárándokolni abba a rendházba, melyet anyaintézményül választ, és mely útra elkíséri patrónusa is. A rendházban a szükséges pihenő után egy teljes napot tölt elmélyült imádkozással, hogy megtisztítsa lelkét a halál fenségének elfogadásához. Az éjszaka közepén veszi kezdetét a szertartás, melyről előre csak annyit tudhat, élete első áldozásával kezdődik majd el, melyből kiderül, sikerül-e magára vonnia Darton figyelmét a folytatáshoz. A szertartás végeztével – amennyiben a jelölt méltónak találtatott a Hallgatag Úr által – a lovagrend teljes jogú tagjává, Darton felkent papjává válik.

A stáció többnyire egy hosszú utazással kezdődik, hogy a jelölt eljuthasson addig a rendházig, amit anyaintézményül választ. A döntés elvileg teljesen szabadon történik, de gyakran komoly befolyással bír a már megismert templomok és rendházak köre, és a mester anyarendháza is gyakran kitüntetett figyelmet élvez. Ettől még előfordulhat, hogy valamely jelölt egy kifejezetten híres, messzi földön álló rendházba vágyik, ahol még sosem járt korábban.

A stáció a lezárása a teljes zárándokútnak, és egyben, az utolsó napján, maga a beavatás is. A hónap zöme utazással telik, majd a megérkezés után hitbéli elmélyüléssel folytatódik. Ennek sincsenek köbe vésett szabályai, de gyakori, hogy a jelölt minden egyes szentélyben imádkozik, ha nem is teljes napokon át, de szellemiekben újra végigjárja a

fejlődés és felemelkedés útvonalát, végül a beavatás kapujába, az Örvény-kör szentélybe érkezve el. A hónap imádságai és fohászai után a jelölt készen áll a végső megmérettetésre, melyről hallomásból vagy józan következtetésből tudhatja, hogy részeként Darton színe elé kell járulnia.

Maga a szakrális szertartás a templom központi szentélye alatti titkos kavernában történik, amelyre gyakran hivatkoznak a beavatottak szentélyeként vagy titkos szentélyként is. Ez méretében teljesen megegyezik a templomban fölötté található Örvény-kör szentéllyel, de ide csak a felkentek és a kilencedik stációt járók léphetnek be. A terem közepén álló oltárra fektetik a lovagjelöltet, miután a testvérek és a komtúr előkészítették a síkváltásra.

A rítus során a rendház vezetője egy felszentelt törrel szíven szűrja a jelöltet, aki rituális halált hal, majd épen és egészségesen a Shandin egy zárványára kerül, ahol szembe kell néznie az utolsó feladattal. A stáció shandini eseményei és próbái minden egyes jelölt esetében teljesen másként festenek, kizárólag a jelölt lelkivilágától, a stációk alatt átélt érzelmeitől és gondolataitól, Darton-képétől és elhivatottság-tudatától függenek. Van, akiknek harcban kell helytállnia a próbán, idegen vagy nagyon is ismerős ellenfelek ellen, van, akinek teológiai vagy merőben profán szópárbajt kell vívnia egy félelmes entitással, de lehet, hogy valaki csupán egy fekete örvényben kavarog, számára órákig tartó időtartamig, és az elméjére nehezedő mágikus nyomást kell elviselnie.

A próbák teljesítésének fő feltétele valójában csak a hitbéli elkötelezettség és a vágy, hogy Dartont szolgálhassák, de sem a fizikai, sem a szellemi képességek nem lehetnek akadályai a teljesítésének. Amennyiben a jelölt hite erős, azt fogja átélni, hogy épp elkerülte a – maga által vélt – biztos kudarcot. Az élmény mindenképpen egyedi, és a próba teljesítése után Darton valamilyen alakban megjelenik a beavatást kereső lovagoknak, és személyesen vált szót és ad útravaló tanácsot a jelöltnek.

Amikor a jelölt visszakerül a testébe, már beavatott paplovagként ébred fel az oltáron, minden részében érzi Darton hatalmát, azt a szakrális kapcsolatot, melyre bizton számíthat, ha erejének megfelelő segítségért fohászodik urához. A testén ott lesz a behegedt seb a szív fölött, amely a szertartáshoz használt tör nyoma. A beavatási rituálé

és az egész zárándoklat ekként biztosítja azt a személyes tapasztalatot és ismeretanyagot, ami ahhoz szükséges, hogy a beavatottak valóban a kárpit szövetének legkiválóbb ismerőiként szolgálhassák Dartont.

A beavatás után

A lovagrendben ezután a celeritor (paplovag) megnevezés illeti meg a felszentelt lovagtestvéreket, noha a pyarroni kánonjog szerint teljesértékű papnak minősülnek. A rendház vezetőjétől megkapják szent szimbólumukat, amelyet kedvük szerinti formában viselhetnek, láncra fűzve a nyakukban, nyíltan vagy a ruházat alatt, esetleg a páncélzathoz vagy a fő fegyverhez kovácsolva. A celeritor jogosult rá, hogy anyarendházától fegyvereket, páncélzatot és hátast igényeljen, melyek minősége a legtöbb esetben nem haladja meg az átlagos szintet.

A celeritor állandó szálláshelyet is kap a rendházhoz tartozó lovagi szállások valamelyikén, esetleg a szomszédos településen, a lovagrend birtokában álló ingatlanokon. Ettől függetlenül ideje nagy részét a rendházban és a csatlakozó templomban tölti majd a kezdeti években, kivéve persze, ha épp háborús időszak van, mert ekkor kötelességének megfelelően azonnal kivezénylik valamely csapattesthez.

A lovagtestvérek a beavatás után néhány évig az anyaintézményükben teljesítenek szolgálatot, ami ugyanakkor nem jelent röghöz kötést. Mindennapos hitéleti tevékenységükön túl, küldetések sokfelé szólíthatják a frissen felszentelt lovagokat, akik néhány hónap után gyakran maguk jelentkeznek, hogy bejárhassák a régió maramita erősségeit, híreket hozzanak-vigyenek, és tovább bővíthessék világlátásukat.

A beavatást követő öt-tíz év elteltével, de csak akkor, ha a lovagnak a háborús-politikai helyzet függvényében volt módja ütközetben is kipróbálni és kitüntetni magát, hadnagyi rangra emelkedhet, amely már vezetői feladatokkal is együtt jár. A celeritorok egy része többnyire ilyenkor dönt úgy, hogy nem akarja lekötni magát valamely seregtest vagy rendház mellé, és ahelyett, hogy hadnaggyá lépne elő, inkább

tanítványt vállal, és egyszerű lovagtestvérként, de egyben már patrónusként szolgálja tovább a Hallgatókat Urat.

2013.06.26.

Szerző: Airas

Forrás: Maremita Egyházközösség

Szerkesztette: Magyar Gergely

